

เพื่อนคนหนึ่งเคยบอกไมรอนว่า ความจริงที่น่าเกลียดที่สุด ก็ยิ่งดีกว่า คำโกหกที่สวยงามที่สุด

ไมรอนนึกถึงคำเพื่อนขึ้นมาขณะกำลังมองร่างของพ่อที่นอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล เขานึกย้อนไปถึงเมื่อสิบหกปีก่อน นึกถึงครั้งล่าสุดที่เขาโกหกพ่อ คำโกหกที่สร้างความเจ็บปวดและความเสียหายอย่างมหาดศาล คำโกหกที่ก่อให้เกิดผลกระทบอันน่าเศร้าเป็นวงกว้าง ซึ่งในที่สุดก็จบลงอย่างพังพินาศที่นี่

ดวงตาของพ่อปิดอยู่ ลมหายใจแผ่วหายไม่สม่ำเสมอ ร่างกายดูเหมือนจะมีสายต่างๆ เสียบระโยงระยางไปทั่ว ไมรอนจ้องแขนของผู้เป็นพ่อ เขานึกถึงตอนเด็กๆ ที่เคยไปเยี่ยมพ่อที่โกดังในเมืองนอร์วิก นึกถึงท่าที่พอนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวใหญ่และพับแขนเสื้อขึ้น ตอนนั้นแขนของพ่อแข็งแกระงจนทำให้ผ้าตึงและส่วนข้อมือของเสื้อก็รัดกล้ามเนื้อแน่นอย่างกับสายรัดห้ามเลือด แต่ตอนนั้นกล้ามเนื้อนั้นก็กลับดูเหลวแพบไปตามวัย แผงอกฝั่งผายที่เคยทำให้ไมรอนรู้สึกปลอดภัยยังคงอยู่ตรงนั้น แต่มันเปราะบางเหลือเกิน ราวกับว่าแค่เอามือกดก็อาจทำให้ซี่โครงของพ่อหักเปาะเหมือนกิ่งไม้แห้งได้ ใบหน้าที่ไม่ได้โกนหนวดของพ่อมีจุดสีเทาขึ้นตรงบริเวณที่ปกติแล้ว เคยเป็นสีเขียวคล้ำม ผิวหนังตรงคางก็หย่อนยานเหมือนเสื้อคลุมที่มีขนาดใหญ่เกินไปหนึ่งไซส์

แม่ของไมรอนซึ่งเป็นภรรยาของอัล โบลิตาร์ มาตลอดสี่สิบสามปี นั่งอยู่ข้างเตียง มือของเธอที่ลั่นระริกเพราะโรคพาร์กินสันจับมือของพ่อไมรอนไว้ เธอเองก็ดูเปราะบางจนน่าตกใจเช่นกัน ตอนสาวๆ แม่ของเขาเคยเป็นผู้สนับสนุนสิทธิสตรี

รุ่นแรกๆ เคยเผยแพร่ทั้งกับกลอเรีย สไตเนม^๑ เคยสวมเสื้อยืดที่มีข้อความทำนองว่า “ที่สำหรับผู้หญิงคือในบ้าน...และในสภา” ตอนนี ทั้งเอลเลนและอัลโบลิทาร์ (“เราคือเอล - อัล” แม่ักพูดตลกๆเสมอ “เหมือนอิสราเอลแอร์ไลน์^๒”) ผู้ร่วมโรยไปตามวัย ก็ยังอยู่มาได้ พวกเขาโชคดีกว่าคู่รักสูงวัยส่วนใหญ่...ดูเหมือนจะเป็นความโชคดี แต่ก็ยังต้องลงเอยแบบนี้

พระเจ้าช่างทรงมีอารมณ์ขันจริงๆ

“สรุปว่า...” แม่พูดกับไมรอนด้วยเสียงแผ่วเบา “เราเห็นตรงกันนะ”

ไมรอนไม่ตอบ คำโกหกที่สวยหรูที่สุดเมื่อเทียบกับความจริงที่น่าเกลียดที่สุด ไมรอนน่าจะเติบโตเรียนตั้งแต่เมื่อสิบหกปีก่อนแล้ว จากคำโกหกครั้งสุดท้ายครั้งนั้นที่เขาพูดกับชายผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ คนที่เขารักแบบไม่มีใครเสมอเหมือน แต่ไม่...มันไม่ง่ายอย่างนั้น ความจริงที่น่าเกลียดที่สุดสามารถสร้างความหายนะได้ มันทำให้โลกสะเทือนได้

หรือแม้แต่ฆ่าให้ตาย

ดังนั้นขณะที่ดวงตาของพ่อกะพริบเปิดขึ้น ขณะที่ชายผู้ซึ่งไมรอนเกิดพินิจดู ยิ่งกว่าใครคนไหนเหลือบขึ้นมองลูกชายคนโตด้วยแวต้อ่อนหวานแทบจะเหมือนเด็กที่กำลังสับสน ไมรอนก็มองหน้าแม่และพยักหน้าช้าๆ จากนั้นก็กลืนน้ำตาและเตรียมเอ่ยคำโกหกกับพ่อเป็นครั้งสุดท้าย

^๑ Gloria Steinem (ค.ศ. ๑๙๓๔ - ปัจจุบัน) นักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีชาวอเมริกัน

^๒ El Al Israel Airlines ชื่อเต็มของสายการบินอิสราเอลแอร์ไลน์ส เรียกสั้นๆว่า El Al

หกวันก่อน

“เออะนะ ไมรอน ฉันอยากให้คุณช่วยจริงๆ”

นับเป็นเรื่องเพื่อฝันเล็กๆน้อยๆสำหรับไมรอน เมื่อมีสาวงามหุ่นโค้งเว้าผู้ตกอยู่ในห้วงทุกข์เดินทอดน่องเข้ามาในสำนักงานของเขาเหมือนที่เห็นกันในหนังสือของชวัญเก่าๆ เพียงแต่ เอ่อ ทำเดินทอดน่องนี้ออกจะเป็นการโยกไปแยกมามากกว่า และสัดส่วนที่โค้งเว้าก็เป็นเพราะสาวงามคนนั้นท้องได้เปิดเดือนแล้ว ซึ่งเอาจริงๆเลยนะ... โทษทีละกัน...แต่มันทำให้ภาพฝันทั้งหมดดับสูญไปเลยละ

ชื่อของเธอคือซูซซี่ ที ซึ่งย่อมาจากเทรเวนทีโน เธอคืออดีตนักเทนนิสชื่อดัง เคยเป็นสาวเสบสุดเซ็กซี่ของทัวร์นาเมนต์ แต่คนรู้จักเธอดีในแง่ของการแต่งกายที่เร้าใจ การเจาะอวัยวะ ตลอดจนรอยสัก มากกว่าที่รู้จักการเล่นจริงๆของเธอ ทว่าซูซซี่ก็สามารถเล่นชนะในรายการสำคัญและได้เซ็นสัญญางานต่างๆนับไม่ถ้วน ที่คนรู้จักมากที่สุดเห็นจะเป็นงานโฆษณาหญิง (ไมรอนชอบชื่อที่สวยหรูนี่มาก) ของร้านลา-ลา-ลาเต้ ซึ่งเป็นเครือข่ายชายกาแฟเปลือยออกเครือหนึ่งที่เด็กหนุ่มนักศึกษชอบแอบหัวเราะกับคำว่า “นมเยอะพิเศษ” ช่างเป็นช่วงเวลาที่ดีจริงๆ

ไมรอนกางแขน “ผมอยู่เคียงข้างคุณอยู่แล้ว ซูซซี่ สัปดาห์ละเจ็ดวันและวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง คุณก็รู้นี่”

ทั้งคู่อยู่ที่สำนักงานบนถนนปาร์คเวนิวของไมรอน ซึ่งเป็นที่ตั้งของเอ็มบีเรพส์ เอ็ม มาจากไมรอน ส่วนบี มาจากไบลิตาร์ และคำว่าเรพส์ก็มาจากการที่บริษัทเป็นตัวแทนของนักกีฬา นักแสดง และนักเขียน ชื่ออะไรจะตรงตัวเท่านี้ไม่มีอีกแล้ว

“บอกมาแล้วกันว่าจะให้ผมช่วยอะไร”

ซูซซี่เริ่มเดินไปเดินมา “ฉันไม่รู้จะเริ่มยังไง” ไม่รอนทำท่าจะพูด แต่เธอกลับยกมือห้าม “แล้วถ้าคุณอาจหาญบอกให้ฉัน ‘เล่ามาตั้งแต่ต้น’ ฉันจะฉีกอึ้งตะคุณออกข้างหนึ่ง”

“ข้างเดียวเองหรือ”

“ก็คุณหมั่นแล้วนี่ ฉันเห็นแก่คุณหมั่นผู้นำสงสารของคุณหรอก”

การเดินทางของเธอกลายเป็นการลงสัน เร็วและรุนแรงขึ้นจนไม่รอนแอบกลัวว่าเธออาจจะเจ็บท้องคลอดกลางห้องทำงานของเขากี่เพ็งตกแต่งใหม่ได้ไม่นาน

“เออ พรมนะ” ไม่รอนพูด “ของใหม่ นะ”

เธอขมวดคิ้วแล้วเดินต่อ แถมยังเริ่มกัดเล็บที่เคลือบสีไว้อย่างสวยงาม

“ซูซซี่”

เธอชะงัก ทั้งสองสบตากัน

“เล่ามาซิ” เขาพูด

“คุณจำครั้งแรกที่เราพบกันได้ไหม”

ไม่รอนพยักหน้า ตอนนั้นเขาเพิ่งเรียนจบจากโรงเรียนกฎหมายได้ไม่นาน แล้วก็เพิ่งจะก่อตั้งบริษัทแบบมีอใหม่ขึ้น ย้อนกลับไปตอนเริ่มต้นนั้น เอ็มบีวีร์พีลเป็นที่รู้จักกันในชื่อเอ็มบีสปอร์ตส์เรีลส์ นั่นเพราะเดิมทีไม่รอนเป็นตัวแทนให้แต่นักกีฬาเท่านั้น พอเริ่มเป็นตัวแทนให้แก่นักแสดง นักเขียน หรืออาชีพอื่นๆ ในแวดวงคนดังและศิลปะ เขาก็ตัดคำว่าสปอร์ตส์ออก ชื่อจึงเหลือแค่เอ็มบีวีร์พีล

ตรงตัวอีกแล้ว

“จำได้อยู่แล้ว” เขาพูด

“ฉันเสแสบมากเลยใช่ไหม”

“คุณเป็นนักเทนนิสฝีมือเยี่ยม”

“แล้วก็เป็นตัวแสบด้วย อย่าพูดให้ดูดีดีกว่า”

ไม่รอนผายมือสองข้าง “ตอนนั้นคุณอายุแค่สิบแปด”

“สิบเจ็ดต่างหาก”

“สิบเจ็ดก็ได้” ภาพของซูซซี่ที่อยู่กลางแดดแวบขึ้นมาในความทรงจำ ผมบลอนด์ที่ผูกเป็นหางม้า รอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้า และภาพที่เธอหวดลูกโปร์แฮนด์ราวกับลูกบอลทำให้เธอโกรธ “ตอนนั้นคุณเพิ่งเทิร์นโปร เด็กผู้ชายวัยรุ่นมีโปสเตอร์รูปคุณติดอยู่ในห้องนอนทั้งนั้น คุณเอาชนะนักเทนนิสระดับตำนานได้ทันที พ่อแม่คุณทำให้คำว่า ซอบยุงุ่นวายโด่นบัญญัติความหมายใหม่ ที่คุณยื่นหยัดมาได้ นั่น

นับว่ามีหัตถ์จรรยาดีมาก”

“พูดได้ดี”

“ตกลงมีปัญหอะไรวะ”

ชูชกมองท้องตัวเองเหมือนมันเพิ่งป่องออกมา “ฉันท้อง”

“อ้อ ใช่ ผมเห็นแล้ว”

“ชีวิตเป็นเรื่องตลกนะ รู้ไหม” ตอนนี่เสียงเธอทั้งเบาทั้งเศร้า “หลังจากผ่านมาหลายปี ตั้งแต่ตอนที่ฉันยังเป็นตัวแสบ...ฉันก็ได้พบกับเล็กซ์ ดนตรีของเขายอดเยี่ยมที่สุด โรงเรียนสอนเทนนิสก็ไปได้ดีมาก แล้วก็...ตอนนี้ทุกอย่างดีมากจริงๆ”

ไมรอนรอฟัง ดวงตาของเธอยังจ้องอยู่ที่ท้อง เธอประคองท้องไว้ราวกับมันคือเนื้อหาที่กำลังพูดถึง ซึ่งไมรอนก็สงสัยอยู่ว่ามันจะใช่ จากนั้นไมรอนก็ถามขึ้นเพื่อให้บทสนทนาดำเนินต่อไป “คุณชอบท้องหรือเปล่า”

“หมายถึงการที่ต้องอุ้มเด็กคนหนึ่งไว้ในท้องนะหรือ”

“ใช่”

เธอยกไหล่ “ฉันไม่ได้ดูแปลกปลั่งอะไรเลย คือฉันน่าจะพร้อมจะคลอดอยู่แล้ว แต่มันก็น่าสนใจนะ ผู้หญิงบางคนก็ชอบเป็นคนท้อง”

“แล้วคุณไม่ชอบหรือ”

“มันเหมือนมีคนเอารถตักดินมาจอดไว้ในท้องฉัน ฉันว่าเหตุผลที่ผู้หญิงชอบท้องน่าจะเป็นเพราะมันทำให้พวกเธอรู้สึกพิเศษ เหมือนเป็นคนดั่งแบบเล็กๆ นะ ผู้หญิงส่วนมากก็มีชีวิตที่ไม่มีความสุข แต่พอท้องปุ๊บ ผู้คนจะมารูมสนใจเธอทันที มันอาจจะฟังดูใจดำไปหน่อย แต่ผู้หญิงท้องน่าจะชื่นชมความกล้าใจ คุณเข้าใจที่ฉันพูดไหม”

“คิดว่าเข้าใจนะ”

“ฉันว่า ฉันเองก็ได้รับความกล้าใจแล้วแหละ” เธอขยับไปตรงหน้าต่างแล้วมองออกไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หันกลับมาหาเขา “ว่าแต่คุณสังเกตบ้างไหมว่าอกฉันใหญ่ขนาดไหน”

ไมรอนพูด “อืม” แล้วก็ตัดสินใจไม่พูดต่อ

“คิดมากเกินไป ไม่รู้ว่าคุณควรติดต่อลา-ลา-ลาแต่เพื่อถ่ายภาพใหม่ดีไหม”

“ภาพแบบที่เซ็กซี่มกัลงนะหรือ”

“ถูกต้องเลย อาจจะเป็นแคมเปญใหม่ที่ดีสำหรับลูกๆ พวกนี้ก็ได้” เธอประคองหน้าอกทั้งคู่ไว้เพื่อไมรอนจะไม่แน่ใจว่าเธอกำลังพูดถึงลูกอะไร “คุณคิดว่าไง”

“ผมคิดว่า” ไมรอนพูด “คุณกำลังถ่วงเวลา”

ตอนนี้ดวงตาเธอมีน้ำตาคลอแล้ว “ฉันมีความสุขมากเลย”

“โอ้ ใช่ ผมเริ่มรู้แล้วละว่าปัญหาหน้าจะอยู่ตรงไหน”

เธอฟังแล้วยิ้ม “ฉันสยบปีศาจพวกนั้นได้แล้ว ปรับความเข้าใจกับแม่ได้ด้วย เลิกซ์กับฉันก็พร้อมจะมีลูกกันมากที่สุด ฉันอยากให้ปีศาจพวกนั้นอยู่ห่างๆ เรา”

ไมรอนขยับนั่งตัวตรง “คุณไม่ได้ใช้มันอีกใช่ไหม”

“พระเจ้า ก็ใช่ละสิ ฉันไม่ได้หมายถึงปีศาจแบบนั้น เลิกซ์กับฉันไม่ยุ่งเกี่ยวกับมันแล้ว”

เลิกซ์ ไรเดอร์ ซึ่งเป็นสามีของซูซซี่ เป็นสมาชิกวงดูโอ้ในตำนานที่มีชื่อว่า ฮอรัสทาวเวอร์ ถ้าให้พูดตรงๆ ก็คือสมาชิกคนที่ตั้งน้อยกว่านักร้องนำ สุดยอดของความเจ้าเสน่ห์อย่างแกเบรียล ไรเวอ์ อยู่มาก เลิกซ์เป็นนักดนตรีฝีมือดีทว่ามีปัญหา เขาก็เป็นได้แค่จอห์น โอตส์ ถ้าแกเบรียลเป็นดาร์ริล ฮอล^๑ เป็นได้แค่แอนดรูว์ ริตซ์ลีย์ ถ้าแกเบรียลเป็นจอร์จ ไมเคิล^๒ หรือเป็นแค่สมาชิกคนอื่นๆ ของพูซซี แคทดอลล์ที่ล้วนเป็นรองนิโคล เซอร์...อะไรสักอย่าง

“ถ้ามันคือปีศาจแบบไหน”

ซูซซี่ล้วงกระเป๋าถือ เธอหยิบเอาของบางอย่างออกมา ซึ่งถ้าดูจากอีกฟากโต๊ะ มันก็ดูคล้ายภาพถ่ายใบหนึ่ง เธอจ้องมันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่งให้ไมรอน เขากวาดตามองเร็วแล้วพยายามรอให้เธอเป็นฝ่ายพูดอีก

แต่ในที่สุดเขาก็ต้องเอ่ยปากออกมาถึงสิ่งที่เห็นกันคืออยู่แล้วเพียงเพื่อให้มีใครพูดอะไรออกมาบ้าง “นี่ภาพอัลตราซาวนด์ลูกคุณนี่”

“ใช่ ยี่สิบแปดสัปดาห์แล้วละ”

เงิบอีก แล้วไมรอนก็ทำลายความเงิบอีกครั้ง “เด็กมีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“เปล่า ลูกชายฉันสมบูรณ์ดี”

“ลูกชายหรือ”

ซูซซี่ ที่ ยิ้มออกมาได้ “ฉันจะมีผู้ชายตัวน้อยเป็นของตัวเองแล้ว”

“ยอดเลย”

“อ้อ อ้อ อีกเหตุผลที่ฉันมาที่นี่ก็คือ ฉันกับเลิกซ์คุยกันมาพักใหญ่แล้ว เราอยากให้คุณมาเป็นพ่อกุญแจให้”

“ผมหรือ”

^๑Daryl Hall และ John Oates แห่งวงดูโอ้ Hall & Oates

^๒George Michael และ Andrew Ridgeley แห่งวง Wham!

“ใช่”

“ไมรอนไม่พูดอะไร

“ว่าไง”

คราวนี้ไมรอนเป็นฝ่ายน้ำตาคลอ “เป็นเกียรติแก่ผมจริงๆ”

“นี่คุณร้องไห้หรือ”

“ไมรอนไม่พูดอะไร

“คุณนี่ใจเสาะจริงๆ” เธอบอก

“มีเรื่องอะไรหรือ ซูซซี่”

“อาจจะไม่มี” แต่แล้วก็พูดต่อ “ฉันคิดว่ามีคนกำลังจ้องทำลายฉัน”

ไมรอนยังเฝ้ามองภาพอัลตราซาวด์ “ยังไง”

เธอจึงให้เขาดู เธอให้เขาดูคำสองคำที่จะดังก้องอย่างทึบที่มอยอยู่ในใจเขาไป

อีกนานแสนนาน

๓

หนึ่งชั่วโมงต่อมา วินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอกู้ดที่สาม หรือวิน อันเป็นชื่อที่รู้จักกันในหมู่คนที่เกรงกลัวเขา (ซึ่งก็แทบจะทุกคนนั่นแหละ) เดินวางแผนเข้ามาในห้องทำงานของไมรอน วินมีท่าเดินวางแผนที่ยอดเยี่ยมมาก จนเขาน่าจะสวมหมวกสีดำทรงสูงกับสูทชายยาวและควงไม้เท้าไปด้วย แต่เขากลับผูกเน็คไทสีชมพูเขียวของลิลลี่ พูลิตเซอร์ กับเสื้อนอกสีน้ำเงินปักรูปตราอะไรสักอย่าง ขณะที่ทางเกงกาก็ก็จับกลับคมกริบจนเหมือนจะบาดให้เลือดไหลได้ วินสวมรองเท้าโลเพอร์โดยไม่สวมถุงเท้า ดูรวมๆ แล้วเหมือนเขาเพิ่งออกไปลองเรือยอร์ชต์ในวันหยุดสุดสัปดาห์ตามประสาผู้ดีเก๋ายังไงยังงั้น

“เมื่อกี้ชูชชี่ ที แวะมา” ไมรอนพูด

วินพยักหน้าพร้อมทั้งทำคางยื่น “ฉันเห็นเธอเดินออกไป”

“เธอดูไม่สบายใจหรือเปล่า”

“ไม่ได้สังเกตวะ” วินบอกพลางนั่งลง ก่อนจะเสริมว่า “เห็นแต่เลือดคั่งที่หน้าอกนะ”

วิน

“เธอกำลังมีปัญหา” ไมรอนพูด

วินนอนหลังพิงเก้าอี้แล้วยกขาขึ้นไขว่ห้างแบบสบายๆ อย่างที่ทำประจำ “เล่ามาซิ”

ไมรอนหันจอคอมพิวเตอร์เพื่อให้วินเห็น เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ชูชชี่ ที ก็ดูที่หน้าจอนี้เช่นเดียวกัน ไมรอนคิดถึงสองคำเล็กๆ นั้น ลำพังแค่ตัวมันเองนะไม่อันตรายหรอก แต่ชีวิตคนเราต้องดูบริบทประกอบ และในบริบทนี้ คำสองคำนั้น

ทำให้ทั้งห้องหนาวยะเยือกได้

วินหรือตามองจอแล้วล้วงกระเป๋าด้านในของเสื้อนอก จากนั้นก็หยิบแว่นอ่านหนังสือออกมา เขาได้มันมาเมื่อเดือนก่อน และแม้ไมรอนจะมองว่าไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็ตาม แต่แว่นอันนี้ก็ทำให้วินดูโศกและจ้องมองมากขึ้นไปอีก แกรมมันยังทำให้เขาดูเหมือนกดตันด้วย วินกับเขายังไม่แก่ ไม่แก่เลยสักนิด แต่ถ้าเปรียบเทียบกับกอล์ฟเหมือนที่วินพูดตอนหยิบแว่นออกมาให้เห็นครั้งแรกก็คือ “พวกเราอยู่ในช่วงเก้าหลุมสุดท้ายของชีวิตอย่างเป็นทางการแล้วละ”

“นี่คือเพจในเฟซบุ๊กหรือ” วินถาม

“ใช่ ชูชชบอกว่าเธอใช้มันประชาสัมพันธ์โรงเรียนสอนเทนนิสของเธอ”

วินเอนตัวเข้าไปใกล้สักนิด “นั่นภาพอัลตราซาวนด์ของเธอหรือเปล่า”

“ใช่”

“แล้วภาพอัลตราซาวนด์มันช่วยประชาสัมพันธ์โรงเรียนสอนเทนนิสของเธอได้อย่างไร”

“ฉันก็ถามแบบนี้เหมือนกัน เธอบอกว่ามันจำเป็นต้องมีเรื่องส่วนตัวบ้าง เพราะคนทั่วไปไม่อยากอ่านอะไรที่เอาแต่โปรโมตตัวเอง”

วินขมวดคิ้ว “เธอเลยโพสต์ภาพอัลตราซาวนด์เด็กในท้องหรือ” เขาเหลือบตาขึ้นมอง “นายว่ามันฟังดูเข้าท่าหรือเปล่า”

ที่จริงเขาก็คิดว่าไม่ และนี่ก็เป็นอีกครั้งที่ไมรอนคิดว่ามันไม่เข้าท่า การที่วินสวมแว่นอ่านหนังสือ และการที่ทั้งสองมานั่งโอดครวญถึงโลกใหม่อย่างไซบีเรียเน็ตเวิร์คเช่นนี้ มันทำให้ไมรอนรู้สึกแค้น

“ลองดูข้อความเห็นใต้ภาพสิ” ไมรอนพูด

วินมองเขาด้วยแวตารั้วอารมณ์ “มีคนให้ความเห็นภาพอัลตราซาวนด์ด้วยหรือ”

“อ่านเถอะนั่น”

วินอ่าน ส่วนไมรอนก็รอ เขาจำหน้านี้ได้พอสมควร เขารู้ว่ามีทั้งหมดยี่สิบหกความเห็น ส่วนมากก็เป็นการอวยพรแบบต่างๆ อย่างแม่ของชูชช ซึ่งก็เป็นนางแบบประจำในภาคสูงวัยของโปสเตอร์คุณแม่สุดร้ายกาจ (ของนักเทนนิส) เขียนว่า “ฉันจะได้เป็นยายแล้วทุกคน! ไชโย!” และคนชื่อเอมีก็เขียนว่า “โอ้ย น่ารักจังเลย!!!” อีกความเห็นแซวว่า “เหมือนพ่อไม่มีผิด! ;)” จากมือกอล์ฟผู้เคยทำงานร่วมกับวงฮอर्सฟาวเวอร์ ส่วนคนชื่อเคลวินเขียนว่า “ยินดีด้วย!!” และทามีถามว่า “คลอดเมื่อไหร่จะน่ารัก”

วินหยุดตรงข้อความที่สามจากข้างล่าง “หมอนี่แปลก”

“คนไหน”

“หุ่นยนต์มนุษย์ที่ทำตัวเป็นเศษขยะที่ชื่อเอริก พิมพ์ว่า” วินกระแอมแล้วขยับไปใกล้จอมากขึ้น “ลูกคุณเหมือนม้าน้ำเลย!” แล้วเอริกจอมปวนก็พิมพ์ตัวอักษร “LOL” ลงไป

“เขาไม่ใช่ปัญหาของเธอหรอก”

วินไม่ลดละ “เราน่าจะลองไปเยี่ยมเยียนเอริกเพื่อนเก่าดู”

“อ่านต่อไปเถอะ”

“ได้” สีหน้าของวินแทบไม่เปลี่ยนแปลง เขาฝึกตัวเองไม่ให้เห็นอาการใดๆ ทั้งในการทำธุรกิจและการต่อสู้ แต่ไม่นาน ไมรอนก็ได้เห็นว่าดวงตาของเพื่อนเก่าดูเข้มขึ้น พอวินเงยหน้ามอง ไมรอนก็พยักหน้า เพราะตอนนี้ไมรอนรู้ว่าวินเห็นสองคำนั้นแล้ว

สองคำนั้นอยู่ตรงท้ายของหน้า ในความเห็นจาก“อะบีโอนา เอส” ซึ่งเป็นชื่อที่เธอไม่รู้จักมาก่อน รูปรูปไฟล์เป็นสัญลักษณ์อะไรสักอย่าง อาจจะเป็นตัวอักษรจีน ข้อความเขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน เป็นสองคำที่เรียงง่ายแต่ทว่าบีบคั้น

“ลูกซู้”

เงียบ

แล้ววินก็พูด “ไอ้โฮเฮะ”

“สุด ๆ”

วินถอดแว่นออก “ฉันต้องถามคำถามที่เห็นกันอยู่ชัด ๆ ไหม”

“คำถามคือ”

“จริงหรือเปล่า”

“ซูซุซึสาบานว่าเป็นลูกเล็กซู้”

“แล้วเราเชื่อเธอไหม”

“เชื่อสิ” ไมรอนบอก “มันสำคัญหรือไง”

“ไม่หรอก ไม่สำคัญถ้าหากันในแง่ศีลธรรม ข้อสันนิษฐานของฉันก็คือ เป็นฝีมือของไอ้โรคจิตโตนตอนสักคน”

* LOL ย่อมาจาก laughing out loud หมายถึงขำหรือหัวเราะ นิยมใช้ในโปรแกรมสนทนาทางอินเทอร์เน็ต

ไมรอนพยักหน้า “เรื่องเง้งๆ ของอินเทอร์เน็ทคือ มันทำให้ทุกคนได้พูด ส่วนเรื่องแย้ๆ ของอินเทอร์เน็ทก็อีกนั่นละ คือ มันทำให้ทุกคนได้พูด”

“เป็นเพราะกำบังชั้นดีของพวกซีลลาดและไม่ยอมเผยตัว” วินเห็นด้วย “ซูซซ์น่าจะลบทิ้งก่อนที่เล็กซ์จะมาเห็นนะ”

“สายไปแล้ว นั่นแหละส่วนหนึ่งของปัญหา เล็กซ์เตลิดไปแล้ว”

“อ้อเธอ” วินพูด “เธอเลยอยากให้เราตามหาเขาใช่ไหม”

“ใช่ แล้วก็พาเขากลับบ้านด้วย”

“ตามหาดาวรีออดซ็อดมันคงไม่ยากนักหรอก” วินพูด “แล้วอีกส่วนของปัญหาละ”

“เธออยากรู้ว่าใครเป็นคนเขียนข้อความนี้”

“ตัวตอนที่แท้จริงของนายโรจจิตโดนตอนนะหรือ”

“ซูซซ์คิดว่าต้องเป็นเรื่องที่ร้ายแรงกว่านั้น ประมาณว่ามีคนจ้างเล่นงานเธอจริงๆ”

วินส่ายหน้า “มันก็ไอ้โรจจิตโดนตอนนี่แหละ”

“ไม่เอาน่า พิมพ์ว่า ‘ลูกซู๊’ เนี่ยนะ ทุเรศเกินไปหรือเปล่า”

“ก็เป็นไอ้โรจจิตโดนตอนที่ ทุเรศไป นายเคยอ่านเรื่องไร้สาระบนอินเทอร์เน็ทพวกนี้หรือเปล่า ลองอ่านข่าวจากที่ไหนก็ได้ แล้วดูพวกที่เหยียดเชื้อชาติ คนที่กลัวพวกกรักร่วมเพศ หรือ ‘ความเห็น’ ซีระแวง” เขาใช้นิ้วทำเครื่องหมายคำพูด “มันจะทำให้นายหอนใส่ดวงจันทร์ได้เลยละ”

“ฉันรู้ แต่ฉันรับปากแล้วว่าจะดูให้”

วินถอนใจแล้วสวมแว่นอีกครั้ง เขาโน้มตัวเข้าหาจอ “คนที่โพสต์ข้อความชื่ออะบีโอนา เอส ถ้าเดาว่าเป็นนามแฝงจะได้ไหม”

“ได้ เพราะอะบีโอนาเป็นชื่อเทพีโรมัน แต่เอสนี่ไม่รู้ย่อจากอะไร”

“แล้วภาพโปรไฟล์ละ สัญลักษณ์นี่คืออะไร”

“ฉันไม่รู้”

“ถามซูซซ์หรือยัง”

“ถามแล้ว เธอว่าเธอก็ไม่รู้ แต่ดูเกือบจะคล้ายตัวอักษรจีนอยู่เหมือนกัน”

“บางทีเราน่าจะหาคนมาช่วยแปลดู” วินแอนหลังแล้วเอาปลายนิ้วของมือทั้งสองแตะประกบกัน “นายสังเกตเวลาที่โพสต์ข้อความเห็นหรือเปล่า”

ไมรอนพยักหน้า “ตีสามสิบเจ็ดนาที”

“ดีกส์จัด”

“ฉันก็คิดเรื่องนี้อยู่” ไมรอนพูด “มันอาจจะเป็นแค่การโพสต์ข้อความของคนมากเกินไปก็ได้”

“เช่นพวกแฟนเก่ามากปัญหาเป็นต้น” วินบอก

“มีอย่างอื่นอีกไหม”

“ซึ่งถ้าฉันจำไว้ยสาวที่แสนคึกคะนองของซูซูซี่ได้ไม่ผิด มันก็อาจจะมี... พุดแบบสุภาพนะ... อาจมีผู้ผ่านการคัดเลือกหลายคนทีเดียว”

“แต่เธอนึกไม่ออกว่าใครจะทำเรื่องแบบนี้”

วินยังคงจ้องหน้าจอต่ไป “ตกลงเราจะทำอะไรก่อน”

“ถามจริง ๆ หรือ”

“อะไรนะ”

ไมรอนเดินไปมาในห้องทำงานที่เพิ่งปรับปรุงใหม่ สิ่งที่ย้ายไปคือโปสเตอร์ละครบรอดเวย์กับพวกของที่ระลึกจากรีแองเจิลส์ ทั้งหมดปลดลงตอนทาสีแล้ว ไมรอนเองก็ไม่แน่ใจเสียทีเดียวว่าตัวเองอยากจะทำตามเดิมหรือเปล่า บรรดาถ้วยรางวัลและรางวัลที่เคยได้รับในช่วงที่ยังเล่นบาสเกตบอลอยู่ก็ย้ายไปเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นแหวนแชมป์รายการเอ็นซีดีดับเบิลเอ ประกาศนียบัตรรายการพาทรอด ออลอเมริกัน รางวัลผู้เล่นแห่งปีระดับมหาวิทยาลัย จะมียกเว้นก็แค่อย่างเดียว ซึ่งเป็นตอนที่พี่นของเขาเป็นจริงได้ในที่สุด คือก่อนจะได้ลงแข่งนัดแรกในฐานะนักกีฬาอาชีพของทีมนบอสตันเซลติก ไมรอนก็บาดเจ็บสาหัสที่เข้าข้างหนึ่ง นิตยสาร *สปอร์ตส์อิลลัสเตรเตด* นำภาพเขาขึ้นปกพร้อมคำโปรยที่ว่า **จบสิ้นแล้วหรือ** ซึ่งถึงแม้พวกเขาจะไม่ได้ตอบคำถามนี้ แต่มันก็ลงเอยด้วยคำว่า **ใช่** คำโต เหตุผลที่เขาเก็บภาพปกนั้นใส่กรอบไว้คืออะไรเขาก็ไม่แน่ใจนัก ถ้ามีคนถาม เขาก็จะบอกว่ามันเป็นเครื่องเตือนใจให้ “ซูเปอร์สตาร์” ทุกคนที่เข้ามาในห้องทำงานของเขาได้รู้ว่าทุกอย่างสามารถจากไปได้เร็วเพียงไหน แต่ไมรอนก็นึกสงสัยอยู่เหมือนกันว่าอาจมีเหตุผลที่ลึกซึ้งกว่านั้น

“มันไม่ใช่ขั้นตอนปฏิบัติตามปกติของนายเลย์นะแบบนี้” ไมรอนพูด

“อ้อเธอ ไทน์ลองบอกซิ”

“ปกติถ้าถึงตรงนี้นายต้องบอกฉันว่านั่นคือตัวแทน ไม่ใช่ชนกีสิบเอกชน และบอกว่าคุณไม่เข้าใจว่าจะทำไปเพื่ออะไรในเมื่อมันไม่มีประโยชน์ทางการเงินกับบริษัทเลย”

วินไม่พูดอะไร

“แล้วนายก็จะชอบบ่นว่าฉันนะมีปมอดมนุษย์ และชอบที่จะช่วยเหลือคน

เพื่อให้ตัวเองรู้สึกสมบูรณ และสุดท้าย...หรือฉันน่าจะพูดว่าช่วงหลังๆ มา
 มากกว่า...นายบอกว่าการเข้าไปแทรกของฉันนะ ที่จริงแล้วส่งผลร้ายมากกว่าผลดี
 เพราะไปๆมาๆฉันดันทำให้คนบาดเจ็บ หรือแม้แต่ล้มตายมากกว่าที่จะช่วยเขาได้”

วินฮาว “มีประเด็นอะไรไหมเนี่ย”

“ฉันว่าประเด็นมันชัดเจนอยู่แล้วนะ แต่บอกอีกทีก็ได้ ทำไมจู่ๆนายถึงเกิด
 เต็มใจถึงขั้นกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในภารกิจการช่วยเหลือพิเศษครั้งนี้ ในเมื่อ
 ที่ผ่านมา--”

“ที่ผ่านมา...” วินชัดขึ้น “ฉันก็ช่วยมาตลอดนี่ หรือไม่ใช่”

“ส่วนใหญ่ก็ใช่”

วินเงยหน้าแล้วเอานิ้วชี้เกาะปลายคางตัวเอง “จะอธิบายยังไงดี” เขาหยุดคิด
 ก่อนจะพยักหน้า “เราสองคนมักจะเชื่อว่าสิ่งที่ดีเท่ากันที่จะดำรงอยู่ตลอดไป มันเป็น
 ธรรมชาติของเรา อย่างเช่น วงเดอะบีเทิลส์เป็นต้น อ้อ แล้ววงนี้ก็จจะวนเวียนอยู่
 ตลอดไปด้วยนะ ส่วน *เดอะโซปราโนส์*...ละครเรื่องนี้ก็จะได้ออกอากาศไปตลอด
 แล้วยังหนังสือชุดซัคเกอร์แมนของฟิลิป รัธ^๑ คอนเสิร์ตของสปริงสทีน^๒ อีกร ของดี
 นะมีไม่บ่อย มันจะได้รับการเกิดทูนบูชา เพราะของดีมักจะจจากเราไปเร็วเหลือเกิน”

วินลุกขึ้นเพื่อเดินไปที่ประตู แต่ก่อนจะออกจากห้อง เขาหันกลับมา

“การทำงานพวกนี้กับนาย...” วินพูด “ก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่ดีพวกนั้น”

^๑ Philip Roth (ค.ศ. ๑๙๓๓-ปัจจุบัน) นักเขียนนวนิยายชาวอเมริกัน
^๒ Bruce Frederick Joseph Springsteen (ค.ศ. ๑๙๔๙-ปัจจุบัน) นักร้องและนักแต่งเพลงชาวอเมริกัน

การแกะรอยหาตัวเล็กซ์ ไรเตอร์ นั้นทำได้ง่ายนิดเดียว

เอสเปอร์นซา ดิแอส ผู้เป็นหุ้นส่วนธุรกิจที่เอ็มบีเร่ฟล์ของไมรอนโทร. มาบอกเขาตอนห้าทุ่มว่า “เล็กซ์เพิ่งใช้บัตรเครดิตที่หรีดาวนิง”

ไมรอนพักอยู่ที่ห้องของวิน ฌ ตึกดาโกตาในตำนานเหมือนที่มักทำเป็นประจำ ห้องนี้หันออกสู่ถนนเซ็นทรัลปาร์คเวสต์ตรงช่วงมุมถนนสายเจ็ดสิบสองด้วย วินมีห้องนอนแขกอยู่สองสามห้อง ตึกดาโกตานี้สร้างมาตั้งแต่ปี ๑๘๘๔ และดูเข้ากับอายุ โครงสร้างที่ดูเหมือนป้อมปราการนั้นเข้มขรึมและสวยงาม ทั้งยังชวนให้หดหู่ได้อย่างน่าประหลาดใจอย่างไรบอกไม่ถูก มีทั้งหลังคาสามเหลี่ยม ระเบียง เครื่องยอดประดับตึก หน้าจั่ว ตับลูกกรง โดมครึ่งวงกลม เหล็กดัด หลังคาโค้ง รั้วลูกกรง ลวดลายวิจิตร หน้าต่างหลังคา นับเป็นการผสมผสานอันประหลาดล้ำที่ดัดลงตัวไว้ร้อยต่อ สมบูรณ์แบบจนน่ากลัวแทนที่จะดูเยอะล้นไปหมด

“มันเป็นอะไรหรือ” ไมรอนถาม

“คุณไม่รู้จักหรีดาวนิงหรือ” เอสเปอร์นซาขย้อน

“ต้องรู้จักด้วยหรือ”

“มันเป็นบาร์ที่อาจจะฮิปที่สุดในเมืองตอนนี้ะ มีทั้งพัพพี แดดดี^๑ สูดยอดนางแบบ คนในวงการแฟชั่น คนพวกนี้ละ มันอยู่แถวเซลซีโน่น”

“อ้อ”

^๑ Puff Daddy (ค.ศ. ๑๙๖๙ - ปัจจุบัน) นักร้องเพลงแร็ปชาวอเมริกัน

“นำผิดหวังนะแบบนี้” เอสเปอร์ธันซาพูด

“อะไร”

“เสื่อผู้หญิงผู้กว้างขวางอย่างคุณไม่รู้จั๊กที่เที่ยวอินเทอร์เนตครบทุกที่ไต่ยังง”

“เวลามกับพัฟฟ์ แดเดิ้ล^๑ ไปเที่ยวคลับกัน เราจะนั่งรถฮัมเมอร์คันยาวสีขา
ไป แล้วเข้าทางประตูใต้ดิน ชื่อคลับก็เลยเห็นไม่ชัดนะ”

“หรือว่าการหมั้นมันทำให้สไตร์ของคุณเป็นอัมพาตไปเสียแล้ว” เอสเปอร์ธันซา
พูด “ตกลงคุณจะตรงไปรับเขาที่นั่นหรือเปล่า”

“ผมสวมชุดนอนอยู่นะ”

“เสื่อผู้หญิงซะไม่มี ชุดนอนคุณหุ้มเท้าด้วยหรือเปล่า”

ไมรอนดูนาฬิกาอีกครั้ง เขาสามารถไปถึงดาวนทาวน์ได้ก่อนเที่ยงคืน “จะไป
เดี๋ยวนี้ละ”

“วินอยู่ด้วยหรือเปล่า” เอสเปอร์ธันซาทถาม

“ไม่อยู่ ยังไม่กลับ”

“งั้นคุณก็ไปคนเดียวนะสิ”

“คุณเป็นห่วงว่า คนนำกินอย่างผมต้องไปในต์คลับคนเดียววันแหรอ”

“ฉันห่วงว่าคุณจะไม่ได้เข้าไปต่างหาก ฉันจะไปเจอคุณที่นั่น อีกครึ่งชั่วโมง
ตรงทางเข้าฝั่งถนนสายลิปเจ็ด แต่งตัวให้แจ่มละ”

เอสเปอร์ธันซาวางสาย ไมรอนแปลกใจมาก เพราะนับตั้งแต่กลายเป็นคุณแม่
เอสเปอร์ธันซาซึ่งเป็นอดีตสาวโบเซ็กซ์วลผู้ชอบปาร์ตี้ไต่รุ่งก็ไม่เคยออกจากบ้านตอนดึก
อีกเลย เธอทำงานอย่างจริงจังเสมอ ตอนนี้เธอเป็นเจ้าของหุ้นของเอ็มบีเรีฟส์ถึง
๔๙ เปอร์เซ็นต์ และเป็นคนที่รับภาระทำงานเนื่องจากไมรอนมีเหตุให้ต้องเดินทาง
แบบแปลกๆ ในช่วงหลัง แต่หลังจากใช้ชีวิตกลางคืนแบบสุดสำราญมากกว่าสิบปี
ชนิดที่จักรพรรดิคาลิกูลา^๒ ยังต้องอิจฉา เอสเปอร์ธันซาก็ยุติทุกอย่างไปแต่งงานกับทอม
ผู้เป็นคนตรงอย่างที่สุด จากนั้นก็มีลูกชายชื่อเฮคเตอร์ เธอเปลี่ยนจากลินด์เซย์
โลฮาน มาเป็นแคโรล แบริดจ์^๓ ภายในเวลาเพียงแค่อีกจุดห้าวินาที

ไมรอนมองตู้เสื้อผ้าฟางนี้สงสัยว่าจะใส่อะไรไปที่เที่ยวกลางคืนสุดฮิตดี
เอสเปอร์ธันซาบอกว่าให้แต่งตัวให้แจ่ม เขาเลยเลือกชุดเก่งอย่างกางเกงยีน เสื้อผ้า

^๑ Caligula (ค.ศ. ๑๒ - ๔๑) จักรพรรดิพระองค์หนึ่งของอาณาจักรโรมัน ครองราชย์ตั้งแต่ ค.ศ. ๓๗ - ๔๑ และทรงมีพฤติกรรมทางเพศที่ฉาวโฉ่เป็นอย่างมาก

^๒ Carol Brady ตัวละครจากซีรีส์เรื่อง *The Brady Bunch* มีบุคลิกเป็นแม่ที่ดีและเป็นผู้หญิงทำงาน
ที่มีความสามารถสูง

เลื่อนออก และรองเท้าโลเฟอร์ราคาแพง ดูเก๋โก้สบายๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะ เขามีเสื้อผ้าเหมาะสมๆ อยู่แค่นี้ เสื้อผ้าเขาเป็นของที่ไม่ใช่เสื้อนอก กางเกงยีน และ สูทนอกประสงค์อยู่น้อยมาก เว้นแต่ว่าคุณอยากจะดูเหมือนพนักงานขายตามร้าน เครื่องไฟฟ้า

เขาขึ้นแท็กซี่ตรงถนนเซ็นทรัลพาร์ควেসต์ สิ่งที่ผู้คนรู้ดีเกี่ยวกับคนขับแท็กซี่ในแมนแฮตตันก็คือ คนเหล่านี้เป็นชาวต่างชาติทั้งสิ้นและแทบไม่พูดภาษาอังกฤษเลย เรื่องที่รู้จักกันอยู่ที่นี่คงจะเป็นจริง แต่ไมรอนก็ไม่ได้คุยกับคนขับแท็กซี่มาอย่างน่อยก็ห้าปีแล้ว เพราะถึงจะเพิ่งมีกฎหมายออกมา คนขับแท็กซี่ทุกคนในกรุงนิวยอร์กก็ยังไม่ใส่หูฟังบลูทูธทุกวันตลอดเวลา และพูดคุยด้วยภาษาบ้านเกิดของตัวเองเบาๆ กับใครสักคนที่อยู่ปลายสาย ไมรอนมักสงสัยแบบไม่สนใจเรื่องมารยาทว่าใครบ้างในชีวิตของคนเหล่านี้ที่อยากคุยกับพวกเขาทั้งวัน แต่ถ้ามองในแง่นี้ก็อาจมีคนเถียงว่าพวกเขาเป็นชายที่โชคดีมากก็ได้

ไมรอนนึกว่าตัวเองจะได้เห็นควิวว เห็นเชือกกันกำมะหยี่ หรืออะไรทำนองนั้น แต่เมื่อไปถึงที่ตึงบถนนสายสิบเจ็ด เขากลับไม่พบอะไรที่บ่งบอกว่ามีไนต์คลับจนในที่สุดเขาก็ได้รู้ว่าคำว่า “ทรี” หมายถึงชั้นสาม ส่วนคำว่า “ดาวนิ่ง” คือชื่อของตึกที่ค่อนข้างสูงตรงหน้าเขา ต้องมีคนไปว่าเรียนมาจากวิทยาลัยการตั้งชื่อกิจการแบบตรงตัวแห่งเอ็มบีเรีฟส์มาแน่ๆ

เมื่อลิฟต์มาถึงชั้นสาม ทันทีที่ประตูลิฟต์เลื่อนเปิด ไมรอนก็รู้สึกได้ถึงเสียงเบสทุ้มต่ำที่ดังสะเทือนเข้ามาในอก ปลายแถวยาวของพวกที่อยากเข้าคลับอย่างสุดจิตสุดใจสุดที่ตรงนี้เอง ถ้ามองรวมๆ คนเหล่านี้มาคลับประเภทนี้เพราะอยากสนุก แต่ความจริงแล้วส่วนใหญ่กลับต้องยืนต่อแถวและจบที่การโดนตอกย้ำหนักๆ ว่าตัวเองยังไม่เจ๋งพอที่จะได้นั่งร่วมโต๊ะกับเด็กคนดัง ขณะที่แขกวีไอพีหลายคนเดินผ่านพวกเขาไปโดยไม่แม้แต่จะชายตามอง ซึ่งก็ยิ่งทำให้คนเหล่านี้อยากเข้าคลับมากขึ้นไปอีก แน่หนอนว่าที่นี่มีเชือกกำมะหยี่เป็นเครื่องบ่งบอกว่าคนกลุ่มนี้มีสถานะด้อยกว่า โดยมีคนคุมบาร์เป็นชายหัวโล้นสามคนที่ร่างอัดแน่นด้วยสารสเตียรอยด์ คอยยืนทำหน้าที่คว่ำขวมวดตามที่ได้ฝึกมา

ไมรอนเดินเข้าไปโดยพยายามเดินวางมัดแบบวินเทจที่จะทำได้ “เฮ้ พวก” คนคุมบาร์ทั้งสามไม่สนใจเขา คนตัวใหญ่ที่สุดสวมสูทดำ แต่ไม่สวมเสื้อตัวใน ไม่เลยสักตัว สวมแต่สูทเดี่ยวๆ ไม่ใส่เสื้อ ออกของเขาแว็กซ์ขนมาอย่างดี เผยให้เห็นร่องอกแบบผู้ชายรักหล่อที่ดูน่าประทับใจ ตอนนี้เขากำลังจัดการกับกลุ่มเด็กสาวสี่คนซึ่งน่าจะอายุราวยี่สิบเอ็ด พวกเขาเธอสวมรองเท้าที่สูงจนดูตลก...

รองเท้าเส้นสูงฮิตมากในปีนี้...พวกเธอเลยเดินกระยองกระแยงมากกว่าจะเดินอย่างสง่าผ่าเผย ส่วนชุดกระโปรงที่สวมก็ใช้ผ้าน้อยจนอาจโดนหมายจับได้เลยทีเดียว แต่จริงๆ เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องใหม่เลย

คนคุมบาร์ตรวจสอบพวกเธอเหมือนกำลังคัดตัวนักแสดงใหม่แบบเป็นหมู่คณะ พวกเธอโพสท่าพร้อมกับส่งยิ้ม ไมรอนนึกอยากให้พวกเธออัปปากสักหน่อย เพื่อที่เขาจะได้ตรวจดูฟันได้ด้วย

“พวกเธอสามคนผ่าน” นายรื่องอกบอก “แต่เพื่อนคนนี้ได้ยัตันเกินไป”

เด็กสาวเตี้ยตันที่น่าจะใส่เสื้อผ้าไซส์เบดเริ่มร้องไห้ เพื่อนพอมแห่งทั้งสามจึงมายืนรวมกันเป็นวงและถกกันว่าควรจะไปโดยไม่มีเพื่อนคนนี้ได้ไหม แต่เด็กสาวเตี้ยตันวิ่งสะอึกสะอื้นจากไป พวกที่เหลือเลยยกไหล่แล้วเดินเข้าคัลับ คนคุมบาร์ทั้งสามยิ้มหยัน

ไมรอนพูด “มีระดับสุดๆ”

รอยยิ้มหยันหันมาทางเขา นายรื่องอกสบตาไมรอนด้วยท่าที่ท้าทาย ไมรอนก็สบตาโดยไม่หลบสายตาไปทางอื่น นายรื่องอกมองไมรอนตั้งแต่หัวจรดเท้าและเห็นได้ชัดว่าเขากำลังวอนหาเรื่อง

“ชุดสวยนี่” นายรื่องอกพูด “กำลังจะไปบู๊เรื่องเบสบอลที่ศาลจรรยาหรือไง” เพื่อนสองคนที่ต่างก็สวมเสื้อยืดรัดตัวยี่ห้อเอ็ด ฮาร์ดี ชอบใจกันใหญ่

“เหรออ” ไมรอนชี้ไปที่นายรื่องอก “ฉันน่าจะถอดเสื้อเซ็กซี่ทั้งไว้ที่บ้านสินะ”

คนคุมบาร์ที่อยู่ทางซ้ายของนายรื่องอกอัปปากหวอบแบบไม่อยากเชื่อ นายรื่องอกขู่นี้โป้งแบบกรรมการตัดสินกีฬา “หยุดพูดแค่นี้ถอะพวก หรือถ้าจะให้ดีก็ใส่หัวไปซะ”

“ฉันมาพบเล็กซ์ ไรเตอร์”

“ใครบอกว่าเขาอยู่ที่นี่”

“ฉันบอก”

“แล้วนายคือ”

“ไมรอน โบลิทาร์”

เสียง หนึ่งในนั้นกะพริบตาปริบๆ ไมรอนแทบจะตะโกนออกไปว่า “ແ່ນແທນແທ້” แต่กลั้นใจไว้

“ฉันเป็นตัวแทนของเขา”

“นายไม่มีชื่ออยู่ในลิสต์” นายรื่องอกบอก

“แล้วเราก็ไม่รู้จักด้วยว่านายเป็นใคร” ปากหวอพูด

“ตั้งนั้น...” คนคุมบาร์คนที่สามโบกมืออ้วนป้อม “บ๊าย บาย”

“ตกลงซะมัต” ไมรอนพูด

“อะไร”

“พวกนายไม่คิดว่ามันตกลงหรือ” ไมรอนถาม “ต้องมาเป็นคนเฝ้าประตูของสถานที่ที่ตัวเองไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าไปนะ อีกอย่าง แทนที่จะเข้าใจ แล้วมีน้ำใจกับเพื่อนมนุษย์หน่อย พวกนายกลับทำตัวเหมือนเป็นตัวตลกเงี้ยวที่เล่นเกินค่าตัวหนักขึ้นกว่าเดิมอีก”

อีกฝ่ายยังคงกะพริบตาปริบๆ แล้วทั้งสามก็ย่างสามขุมเข้าหาเขา เรียงกันเป็นกำแพงแฉงแฉงออกขนาดยักษ์ ไมรอนรู้สึกว่เลือดเริ่มวิ่งแรง นิ้วทั้งสิบกำแน่นเป็นหมัด เขาคลายมันออกและพยายามหายใจให้สม่ำเสมอ อีกฝ่ายขยับเข้ามามากขึ้น ซึ่งไมรอนก็ไม่ได้ถอย แล้วนายร่องอกผู้เป็นหัวหน้าก็โน้มตัวมาหาเขา

“นายไปเสียตั้งแต่ตอนนี่ดีกว่า พวก”

“ทำไม ฉันตั้งต้นเกินไปหรือไง ว่าแต่ถามจริงเถอะ กางเกงยีนตัวนี้ทำให้ฉันฉุนดูใหญ่หรือเปล่า บอกฉันมาได้เลย”

แถวของพวกที่อยากเข้าคลับเงียบไปถนัดเมื่อเห็นภาพการท้าทายนี้ คนคุมบาร์ชำเลืองมองหน้ากัน ไมรอนนึกดำตัวเองในใจ ทำไมถึงชอบสร้างปัญหานักนะ เขามาที่นี่เพื่อตามตัวเล็กซี่ไม่ใช่หรือ ไม่ใช่มาเพื่อมีเรื่องมีราวกับพวกบ๊าสเตียรอยด์ซี่โมโหพวกนี้สักหน่อย

นายร่องอกยิ้มแล้วพูด “ให้ตายสิ ดูเหมือนเราจะมีตลกอยู่ตรงนี้คนหนึ่งแฮะ”

“ใช่” คนคุมปากห่อพูด “ตัวตลก ฮ่าๆ”

“ใช่” เพื่อนอีกคนพูด “นายนี้เป็นตลกตัวจริงเลยใช่หรือเปล่า พ่อคนตลก”

“ก็...” ไมรอนพูด “มันอาจจะฟังดูคุยโวไปนิด แต่ฉันเป็นนักร้องผู้มีพรสวรรค์ด้วยนะ ฉันมักจะเลือกเปิดการแสดงด้วยเพลง ‘เดอะเทียร์สออฟอะคลาวด์’ แล้วก็ต่อด้วย ‘เลดี้เวอร์ซันแรก’ มันน่าจะเป็นเคนนี่ โรเจอร์ส มากกว่าโลโอเนล ริชชี นะ คนฟังร้องให้กันทุกคน”

นายร่องอกชะงักไปใกล้หูไมรอนโดยมีเพื่อนยืนอยู่ใกล้ๆ “นายรู้ตัวดีใช่ไหมไหม ว่าเรากำลังจะเตะกันนาย”

“แล้วนายก็คงรู้ตัวดีเหมือนกันใช่ไหม” ไมรอนพูด “ว่สเตียรอยด์ทำให้ฉันฉุนของนายหุดตัว”

เสียงเอสเปอรันซาดังขึ้นจากด้านหลังไมรอน “เขามากับฉัน ไคล์”

พอไมรอนหันไปเห็นเอสเปอรันซาเขาก็พยายามไม่ร้องว่า “ว้าว” ออกมาดังๆ

แม้ว่ามันจะทำให้ยากก็ตาม เขารู้จักเอสเปอร์รันซามายี่สิบปีแล้ว ทำงานเคียงบ่า-เคียงไหล่ลุ่มกับเธอ ซึ่งบางครั้งเวลาที่เราเจอใครบางคนทุกวันจนกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เราก็จะลืมไปเลยว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เซ็กซี่เร้าใจขนาดไหน ตอนพบกันครั้งแรก เอสเปอร์รันซาเป็นนักมวยปล้ำอาชีพที่สวมเสื้อผ้าฝ้ายขึ้นและเป็นทีรู้จักกันในชื่อลิตเติ้ลโพคาฮอนตัส สาวน้อยที่ทั้งน่ารัก อ่อนแอ และชวนให้ใจละลาย แต่แล้วเธอก็เลิกเป็นคณงามในแวดวงโพลว (กลุ่มสาวสวยในวงการมวยปล้ำ*) เพื่อมาเป็นผู้ช่วยส่วนตัวของเขาพร้อมกับเรียนกฎหมายภาคค่ำไปด้วย จากนั้นก็ค่อยๆ ไล่ขึ้นมา ใช้คำนี้คงไม่ผิดนัก จนตอนนี้กลายเป็นหุ้นส่วนของไมรอนที่เอ็มบีเรฟส์ไปแล้ว

นายรื่องอกที่ชื่อไคล์ยิ้มว่า “โพคาหรือ สาวน้อย นั่นเธอจริงๆ หรือ เธอสวยจนเอามาเทียบแทนไอศกรีมได้เลยนะ”

ไมรอนพยักหน้า “พูดได้แจ่มมาก ไคล์”

เอสเปอร์รันซายื่นหน้าให้อีกฝ่ายจูบแก้ม “ดีใจเหมือนกันที่ได้เจอคุณ” เธอบอก

“ไม่เจอกันนานเลยนะ โพคา”

ความงามคมเข้มของเอสเปอร์รันซาทำให้นักถึงภาพท้องฟ้าที่มีแสงจันทร์สว่าง การเดินเล่นบนชายหาดยามค่ำคืน และต้นมะกอกกลางสายลมอ่อน เธอสวมตุ้มหูแบบห่วง ผมดำยาวของเธอมักจะดูยุ่งๆ อย่างสมบูรณ์แบบเสมอ เสื้อสีขาวเนื้อบางก็สยบราวกับเทพธิดาที่โผล่มาเสกขึ้น มันอาจจะปลดกระดุมต่ำไปหน่อย แต่ก็ใช้ได้เลย

ตอนนี้นักเลงโตทั้งสามคนถอยกลับไปแล้ว คนหนึ่งปลดเชือกกั้นลง เอสเปอร์รันซาให้รางวัลเขาด้วยรอยยิ้มสดใส พอไมรอนเดินตาม นายรื่องอกไคล์ก็ขยับมากระแทกใส่ไมรอน ไมรอนต้องตั้งหลักและทำให้แน่ใจว่าไคล์จะโดนกระแทกแรงที่สุด ส่วนเอสเปอร์รันซาได้แต่พิมพ์ว่า “ผู้ชาย”

นายรื่องอกไคล์กระซิบกับไมรอน “เรายังไม่จบนะพวก”

“ไว้กินมื้อกลางวันกัน” ไมรอนพูด “หรือไม่ก็ไปดูละครเพลง เซาท์เบซซิฟิกรอบบายนี่ก็ได้”

ขณะที่เดินเข้าไป เอสเปอร์รันซาก็มองไมรอนแล้วส่ายหน้า

“อะไร”

“ฉันบอกไว้ให้แต่ตัวให้แจ่ม แต่คุณดูอย่างกับจะไปงานประชุมผู้ปกครอง

* Fabulous Ladies of Wrestling (FLOW)

เด็กเกรดทั้งนั้นแหละ”

ไมรอนชี้ที่เท้าตัวเอง “ใส่รองเท้าโลเฟอร์ของเฟอร์ราก็ไม่เนียนะไม่แจ่ม”

“แล้วไปหาเรื่องมนุษย์โครมันยองพวกนั้นทำไม”

“มันว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่งว่าเตี้ยตัน”

“แล้วคุณมาที่นี่เพื่อช่วยเธอหรือไง”

“ก็เปล่า แต่เขาพูดต่อหน้าเธอว่า เพื่อนเธอเข้าไปได้ แต่เธอเข้าไม่ได้เพราะเธอเตี้ยตัน” ใครเขาทำกันแบบนี้”

ห้องใหญ่ในคลับนั้นมีดี แต่มีการเน้นแสงด้วยไฟนีออน พื้นที่ส่วนหนึ่งมีทีวีจอยักษ์ เพราะถ้าคุณมาเที่ยวไนต์คลับ สิ่งที่คุณอยากทำจริงๆ คงเป็นการดูทีวีนี้แหละ ไมรอนเดา ส่วนระบบเสียงมีขนาดและกำลังเท่ากับที่ใช้ในคอนเสิร์ตที่จัดในสนามกีฬาของวู ก็ทำร้ายประสาทสัมผัสเสียไม่มีดี ตอนนี่ดีใจกำลังเปิดเพลง “แนวแฮร์รี่” ซึ่งก็คือการให้ตีใจ “มากความสามารถ” นำเพลงที่ปกติน่าจะเป็นเพลงที่ดี มาทำลายให้ย่อยยับ โดยการใส่เสียงเบสสังเคราะห์ หรือจังหวะอิเล็กทรอนิกส์บางอย่างผสมลงไป นอกจากนั้นก็ยังมีการใช้เลเซอร์ด้วย ซึ่งไมรอนคิดว่ามันล้าสมัยไปแล้วหลังจากทัวร์ของวงลูออยสเตอร์คัลท์ในปี ๑๙๗๙ กลุ่มหนุ่มสาวผมมั้งฮือฮากันใหญ่เมื่อได้เห็นสเปเชียลเอฟเฟกต์บนฟลอร์เต้นรำเป็นควันพวยพุ่งขึ้นมา ทำอย่างกับหาดูตามถนนหนทางแถว ๆ รถบรรทุกของบริษัทคอนเสิร์ตไม่ได้เช่นนั้นแหละ

ไมรอนพยายามจะตะโกนแข่งกับเสียงเพลงแต่ก็ไม่เป็นผล เอสเปอร์ธันซาเดินนำเขาไปยังพื้นที่เงียบๆ ที่มีคอมพิวเตอร์ให้ใช้อินเทอร์เน็ต...เอาจริงเหรอ ทุกเครื่องมีคนใช้อยู่ ไมรอนส่ายหน้าอีก นี่คนเรามาเที่ยวไนต์คลับเพื่อเล่นอินเทอร์เน็ตหรือเขาหันกลับไปทางฟลอร์เต้นรำ กลางแสงสลัวเช่นนี้ ผู้หญิงส่วนใหญ่ดูสวย แต่ก็อายุน้อยและแต่งตัวเหมือนกำลังเล่นเป็นผู้ใหญ่มากกว่าจะเป็นผู้ใหญ่แล้วจริงๆ ส่วนมากจะถือโทรศัพท์มือถือไว้และใช้นิ้วผมเรียวกิมพ์ข้อความตลอดเวลา ต่างคนต่างเต้นรำแบบเนือยเนิบจนดูเหมือนคนป่วยหนัก

รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นบนใบหน้าของเอสเปอร์ธันซา

“อะไรหรือ” ไมรอนถาม

เธอพยักหน้าไปทางขวาของฟลอร์เต้นรำ “ดูกันผู้หญิงชุดแดงคนนั้นสิ”

ไมรอนมองคนที่ส่ายไปมาอยู่ที่ผ้าสีแดงเข้มแล้วนึกถึงเนื้อเพลงของอะเลซันโดร เอสโคเวโด ที่ว่า “ฉันชอบเธอมากขึ้นตอนที่เธอหันเดินจากไป” นานมากแล้วที่ไมรอนไม่ได้ยินเอสเปอร์ธันซาพูดจาทำนองนี้

“ดูดี” ไม่รอนบอก

“ดูดีหรือ”

“สุดยอดก็ได้ถึงนั้น”

เอสเปอร์นซาพยักหน้าโดยยังไม่หยุดยิ้ม “ฉันทำอะไรกับกันแบบนี้ได้หลายอย่างเลยละ”

เมื่อมองหญิงสาวที่ดูคล้ายนักเต้นแนวอีโรติกแล้วหันกลับมาองเอสเปอร์นซาภาพหนึ่งก็ผุดขึ้นในหัวของไม่รอน เขาริบสตั๊ดมันทั้ง มีหลายสิ่งที่เราไม่ควรนึกถึงเวลาที่ต้องพยายามจดจ่อกับเรื่องอื่น “ผมเชื่อว่าสามีคุณได้ยื่นต้องชอบใจแน่”

“ฉันแค่แต่งงานนะ ไม่ได้ตาย ฉันมองได้”

ไม่รอนมองหน้าเธอ มองความตื่นเต้นที่ปรากฏอยู่บนหน้านั้น ความรู้สึกประหลาดๆ ที่บอกว่าเธอกลับไปเป็นคนเดิมแล้ว ตอนเสกเตอร์ลูกชายของเธอคลอดเมื่อสองปีก่อน เอสเปอร์นซาได้กลายเป็นคุณแม่เต็มตัวไปทันที โຕะทำงานของเธอเต็มไปด้วยการผสมผสานอันสุดเซยของภาพคลาสสิกต่างๆ ภาพเสกเตอร์กับกระต่ายอีสเตอร์ เสกเตอร์กับซานตาคลอส เสกเตอร์กับตัวการ์ตูนของวอลท์ดิสนีย์ และเสกเตอร์กับเครื่องเล่นเด็กในสวนสนุกเฮอร์ซีย์ปาร์ค เสื้อผ้าชุดทำงานตัวที่ดีๆ ของเธอมักจะเปื้อนคราบแหะของเด็กอ่อน ซึ่งแทนที่จะปกปิดคราบน้ำนั้น เธอกลับชอบเล่าว่าคราบน้ำมาเปื้อนเธอได้อย่างไร เธอผูกมิตรกับพวกแม่ๆ ด้วยกัน ซึ่งเป็นกลุ่มที่เคยทำให้เธอพะอืดพะอมมาก่อน และยังคุยเรื่องรถเข็นเด็กของแมคคาเรน เรื่องโรงเรียนเตรียมอนุบาลที่ใช้สูตรการสอนแบบมอนเตสซอรี เรื่องการถ่ายอุจจาระของเด็ก และเรื่องอายุที่ลูกของพวกเธอคลาน เดิน หรือพูดได้เป็นครั้งแรก โลกทั้งใบของเธอก็เหมือนบรรดาแม่ๆ คนก่อนหน้าเธอ ไข่ การพูดแบบนี้มันออกจะเหยียดเพศอยู่สักหน่อย แต่โลกของเธอหดลงจนเหลือขนาดเท่าเด็กทารกคนหนึ่งเท่านั้น

“เลิกซ์น่าจะอยู่ที่ไหน” ไม่รอนถาม

“อาจจะในห้องวีไอพีสักห้อง”

“แล้วเราจะเข้าไปได้อย่างไร”

“ฉันจะปลดกระดุมอีกเม็ด” เอสเปอร์นซาบอก “พูดจริงๆ นะ ให้ฉันทำงานคนเดียวสักวันที่เถอะ ส่วนคุณก็ลองไปดูห้องน้ำ ฉันพนันยี่สิบเหรียญเลยว่าคุณไม่มีวันหึงโถ่ไหน”

“อะไรนะ”

“พนันกับฉันแล้วก็ไปเซะเถอะ” เธอบอกพร้อมกับชี้ไปทางขวา

ไม่รอนยกไหล่แล้วเดินเข้าห้องน้ำ ในห้องนั้นเป็นสีดำ มีด และแต่งด้วย

หินอ่อน เขาก้าวไปตรงโถบัสสวาระก่อนจะเข้าใจความหมายของเอสเปอรันซาทันที เพราะโถบัสสวาระที่นี้ตั้งอยู่ตรงผนังกระจกที่มองเห็นได้ทางเดียวบานโตเหมือนที่เขັกัันในห้องสอบปากคำของตำรวจ พุดสั้นๆ คือเราจะสามารถมองเห็นทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนฟลอร์เต้นรำได้ หญิงสาวที่ดูเนือยๆ ยืนอยู่ห่างเขาไปเพียงไม่กี่ฟุตเท่านั้น บางคนก็ใช้ฟังก์ที่เป็นกระจกเงาส่องดูความเรียบร้อยของตัวเอง โดยไม่รู้เลยว่า (หรืออาจจะรู้ตัวดีอยู่แล้วก็ได้) ตัวเองกำลังจ้องมองชายที่กำลังพยายามจะปลดปล่อยอยู่

พอเดินออกมา เขาก็พบเอสเปอรันซาขึ้นแบมเมื่ออยู่ ไมรอนเอาธนบัตรยี่สิบดอลลาร์วางลงไป

“กระเพาะบัสสวาระยังขี้ถ่ายเหมือนเดิมสินะ”

“ห้องน้ำหญิงก็เป็นแบบนี้เหมือนกันเธอ”

“คุณอย่ารู้ดีกว่า”

“แล้วเอาไงต่อ”

เอสเปอรันซาพยักพืดไปทางชายคนหนึ่งทีหวิมเสยเรียบแปล้และกำลังเดินเลื้อยมาหาทั้งคู่ ไมรอนอดสงสัยเล็กน้อยไม่ได้ว่าตอนที่ชายคนนี้กรอกใบสมัครงาน เขาเคยเขียนว่า ชื่อ: *หน้าเงิน นามสกุล: ชยะ* ไมรอนมองหารอยเมือกที่อาจติดอยู่ตามทางที่อีกฝ่ายเดินมา

หน้าเงินยิ้มเห็นฟันซี่เล็กๆ เหมือนตัวเฟอร์เร็ต “โปกกา มิอามอร์”^๑

“อันโทน” เธอพูดพร้อมกับยอมให้เขาจับมือด้วยท่าทีกระตือรือร้นมากกว่าปกติ ไมรอนกลัวเหลือเกินว่าอีกฝ่ายจะใช้ฟันแหลมๆ พวกนั้นแทะเนื้อเธอจนหวอะไปถึงกระดูก

“คุณยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่สวยบาดใจเหมือนเคยนะ โปกกา”

เขาพูดด้วยสำเนียงแปลกๆ ฟังคล้ายฮังการีเรียนและก็คล้ายอาหรับด้วยคล้ายกับสำเนียงที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อการแสดงตลก อันโทนไม่ได้โกนหนวด ตอหนวดบนหน้าก็ดูเงาวาวแบบไม่น่ามองเท่าไรนัก เขาสวมแว่นกันแดดทั้งที่ในที่นี้ก็มีแดดอย่างกับถ้ำ

“นี่คืออันโทน” เอสเปอรันซาพูด “เขาบอกว่าเล็กซ์อยู่ตรงบริการขวด”

“อ้อ” ไมรอนพูด แม้จะไม่รู้ว่าบริการขวดคืออะไร

“ทางนี้เลย” อันโทนบอก

ทั้งสามเดินไปในคลื่นมนุษย์ เอสเปอรันซาอยู่ข้างหน้าเขา ไมรอนชอบใจมาก

^๑Mi amor เป็นภาษาสเปน แปลว่าที่รักของฉัน

ที่ได้เห็นผู้คนต่างเหลียวมามองเธอเป็นครั้งที่สอง ขณะที่เดินแทรกฝูงชนไปเรื่อย ๆ มีผู้หญิงสองสามคนที่สบตาไมรอนโดยไม่ยอมหลบ แม้จะมีจำนวนไม่มากเท่าเมื่อหนึ่งปีสองปี หรือห้าปีก่อนก็ตาม เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นมือขวางลูกสูงวัยผู้ต้องอาศัยปืนเรดาร์ช่วยบอกว่าการบอลเร็วของเขากำลังสูญเสียความเร็วลงไปแล้ว หรือว่าอาจมีอย่างอื่นที่ใช้ได้ผลกับที่นี่ ผู้หญิงพวกนี้อาจรู้สึกได้ว่าตอนนี้ไมรอนมีคู่หมั้นแล้ว หรือโดนเทริส คอลลินส์ คนสวยซื้อจากตลาดไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่โดนมองเป็นอาหารตาอีกต่อไป

ใช่ ไมรอนคิด ใช่ มันต้องเป็นเพราะเหตุผลนี้แน่

อันโทนใช้กุญแจของเขาไขประตูเข้าไปในห้องอีกห้อง... ที่ดูเหมือนอยู่อีกยุคหนึ่ง ขณะที่คลับตกแต่งออกทันสมัยและมีแต่มุมแข็งที่เอวร่วมกับพื้นผิวราบเรียบ เล้าจ์ของพวกวีไอพีก็กลับตกแต่งเหมือนสถานบริการทางเพศแบบอเมริกันยุคแรก ๆ ประกอบด้วยโซฟาหนาหนุ่มสีแดงอมม่วง แชนเดอเลียร์คริสตัล คิวเพดานหุ้มหนัง และจุดเทียนไว้บนผนังอีกต่างหาก ห้องนี้มีกระจกทางเดียวเช่นกัน เพื่อให้พวกวีไอพีได้ดูสาว ๆ เต็มร่างและอาจจะเลือกมานั่งด้วยสักคนสองคน และในนี้ก็มีสาวสวยแนวนางแบบหนังสำหรับผู้ใหญ่หลายคน que เสริมอกจนใหญ่โต และสวมเสื้อชั้นในรัดทรงทั้งแบบครึ่งตัวและเต็มตัวเดินถือขวดแชมเปญไปมา ไมรอนเดาว่านี่กระมังคือที่มาของคำว่า “บริการขวด”

“นี่คุณมองขวดอยู่หรือเปล่า” เอสเปอร์ธซาทาม

“เอ๋ม ไกลเคียง”

เอสเปอร์ธซาทายกหน้า เธอยิ้มให้พนักงานสาวคนที่อกโตเป็นพิเศษซึ่งสวมชุดรัดทรงสีดำ “เอ๋ม-ม-ม...ฉันเองก็อยากได้บริการขวดสักหน่อย ถ้าคุณเข้าใจว่าฉันหมายความว่าไงนะ”

ไมรอนคิดตาม ก่อนจะพูดว่า “ที่จริงผมไม่รู้หรอก คุณเป็นผู้หญิงทั้งคู่ไม่ใช่หรือ ผมก็ไม่ค่อยออกหรือกว่าขวดจะหมายถึงอะไร”

“พระเจ้า คุณนี่คิดอะไรตรงตัวจริง ๆ”

“ก็คุณถามนี่ว่าผมมองขวดพวกนั้นหรือเปล่า เพราะอะไรถึงถามล่ะ”

“เพราะที่นั่นเขาเสิร์ฟแชมเปญคริสตัลนะสิ” เอสเปอร์ธซาทาพูด

“แล้วไง”

“คุณเห็นขวดทั้งหมดก็ขวด”

ไมรอนเหลียวมอมองไปรอบ ๆ “ไม่รู้อี โก๋มั้ง ไม่ก็ลึบ”

“ที่นี่คิดค่าเครื่องดื่มขวดละแปดพันนะ ทิปต่างหาก”

ไมรอนยกมือขึ้นทาบอก แกล้งทำหัวใจเต้นผิดจังหวะ เขาเห็นเล็กซ์ ไรเดอร์ นั่งแผ่อยู่บนโซฟาอยู่กับเหล่าสาวสวยแต่งตัวสดใส ขณะที่ผู้ชายคนอื่นในห้องเหมือนประกาศตัวว่าเป็นนักดนตรี หรือเด็กยกของแก๊วต่างไว้ผมยาวเป็นลอน โปกผมไว้หนวดเครา แขนเกร็งแกร่ง และพุ่งย้วย ไมรอนเดินฝ่าคนกลุ่มนี้ไป

“หวัดดี เล็กซ์”

เล็กซ์หันหน้ามาด้านข้าง พอเหลือบตาขึ้นมอง เขาก็ตะโกนลั่นด้วยน้ำเสียงระรื่นเป็นพิเศษ “ไมรอน!”

เล็กซ์พยายามจะลุกขึ้นแต่ลุกไม่ได้ ไมรอนเลยยื่นมือไปช่วย เล็กซ์จับมือไมรอนแล้วลุกขึ้นยืนจนสำเร็จ จากนั้นก็กอดไมรอนด้วยความกระตือรือร้นแต่อ้อแอ้ ซึ่งผู้ชายมักจะทำเวลาเมาหนักเท่านั้น “ให้ตายสิ ดีใจจริงที่ได้เจอคุณ”

ฮอर्सฟาวเวอร์เริ่มต้นด้วยการเป็นวงดนตรีประจำร้านอาหารที่เมืองเมลเบิร์น ในออสเตรเลียอันเป็นบ้านเกิดของเล็กซ์กับแกเบรียล ชื่อวงได้มาจากนามสกุลไรเดอร์ของเล็กซ์ (ฮอर्स-ไรเดอร์) กับนามสกุลไวร์ของแกเบรียล (ฟาวเวอร์-ไวร์) ทว่าตั้งแต่ทั้งคู่เริ่มทำงานมาด้วยกัน แกเบรียลกลับเด่นอยู่คนเดียวเท่านั้น แกเบรียลไวร์ เป็นคนเสียงเพราะ เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว และยังรูปหล่อบาดใจ รวมถึงเป็นคนที่มีเสน่ห์แรงแบบแทบจะเหนือธรรมชาติ แต่เขายังมีคุณสมบัติที่จับต้องยาก อธิบายยาก ประเภทที่ “เราจะรู้เองเมื่อได้เห็น” ซึ่งยิ่งทำให้ความเป็นตำนานของวงพุ่งสูงขึ้นไปอีก

ไมรอนมักคิดแทนเล็กซ์หรือใครต่อใครเสมอว่าคงทำใจลำบากที่จะต้องใช้ชีวิตอยู่ใต้เงาคนอื่นเยี่ยงนั้น แนนอนว่าเล็กซ์เองก็โด่งดัง ร่ำรวย แถมถ้าพูดกันในทางเทคนิคแล้ว ทุกเพลงก็เป็นการร่วมงานร่วมกันของไวร์กับไรเดอร์ทั้งนั้น แต่ไมรอนที่เป็นคนดูแลเรื่องการเงินของทั้งคู่ก็รู้ว่า เล็กซ์ได้ส่วนแบ่งแค่ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ขณะที่แกเบรียลได้ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ แล้วก็ใช่ พวกผู้หญิงยังเข้าหาเขา ผู้ชายก็อยากเป็นเพื่อนกับเขา นอกจากนี้เล็กซ์ยังเป็นสุดยอดมุกเด็ดขำขี้ตลก เป็นตัวตลกของทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเป็นที่สองรองจากอะไรต่อมิอะไรทั้งหลาย

ฮอर्सฟาวเวอร์ยังคงยิ่งใหญ่ อาจจะมีใหญ่กว่าที่เคยด้วย แม้ว่าแกเบรียล ไวร์ จะเสียบหายไปหลังเกิดโศกนาฏกรรมอื้อฉาวเมื่อห้าปีก่อน ถ้าไม่นับภาพถ่ายจากปาปารัซซีไม่กี่ภาพกับข่าวลือจำนวนมาก ก็แทบไม่มีชีวิตของแกเบรียล ไวร์อีกเลยในระหว่างนั้น ไม่มีการทัวร์ ไม่มีการสัมภาษณ์ ไม่มีการแถลงข่าว ไม่มีการปรากฏตัวต่อสาธารณะ ซึ่งความลับทั้งหมดนี้มีแต่ทำให้ผู้คนกระหายอยากรู้อะไรเกี่ยวกับแกเบรียลยิ่งขึ้น

“ผมว่าได้เวลากลับบ้านแล้วนะ เล็กซ์”

“ยังหรวอก ไมรอน” เขาพูด เสียงเขาอ้อแอ้เพราะบางอย่างที่ไมรอนหวังว่าจะเป็นเพียงเหล่า “มาเถอะ เรากำลังสนุกกันอยู่เลย เรากำลังสนุกอยู่ใช่ไหมพวก”

เสียงตอบรับดังขึ้นหลายเสียง ไมรอนมองไปรอบๆ เขาอาจจะเคยเห็นคนสองคนในกลุ่มนี้มาก่อน แต่คนเดียวที่เขารู้จักแน่นอนก็คือบ๊ซซ์ ซึ่งเป็นทั้งผู้ช่วยส่วนตัวและบอดี้การ์ดของเล็กซ์ที่ทำงานมานานแล้ว บ๊ซซ์สบตาไมรอนก่อนจะยกไหล่ราวกับจะบอกว่า ก็จะให้ทำไงได้ล่ะ

เล็กซ์เอาแขนโอบไหล่ไมรอนโดยคาดคอกเอาไว้เหมือนสายคล้องคอของกล้อง “นั่งลงก่อนเพื่อนเก่า มาดื่ม ผ่อนคลาย ระบายทุกข์กัน”

“ซูซซี่เป็นห่วงคุณนะ”

“จริงหรือ” เล็กซ์เลิกคิ้วข้างหนึ่ง “เธอเลยส่งเด็กวิงงานเข้าประจำมาตามผมสินะ”

“ถ้าว่ากันในทางเทคนิคแล้ว ผมก็เป็นเด็กวิงงานของคุณเหมือนกันนั่นละเล็กซ์”

“อา ตัวแทน อาชีพที่เห็นแก่เงินที่สุดนี่เอง”

เล็กซ์สวมกางเกงขายาวสีดำกับเสื้อกั๊กหนังสีดำ ดูแล้วเหมือนเขาเพิ่งไปซื้อเสื้อผ้ามาร้านเพื่อนรักริอคเกอร์ ตอนนั้นผมของเขาเริ่มหงอกแล้วและตัดสั้นมาก เขาทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา ก่อนจะเอ่ยขึ้น “นั่งสิ ไมรอน”

“ทำไมเราไม่ออกไปเดินเล่นกันล่ะ เล็กซ์”

“คุณก็เป็นเด็กวิงงานของผมเหมือนกันไม่ใช่หรือ ผมบอกให้นั่งไป”

เขามีเหตุผล พอหาที่ได้ไมรอนก็ค่อยๆ นั่งลงบนเบาะ เล็กซ์หมุ่นปุ่มทางขวา และเสียงเพลงก็เบาลง มีคนส่งแก้วแชมเปญให้ไมรอนโดยทำของเหลวข้างในหกนิดหน่อยขณะส่ง หญิงสาวสวมชุดรัดทรงคับตัวหายไปจนแทบไม่เหลือแล้ว ซึ่งก็ต้องยอมรับว่าไม่ว่าจะเป็นสมัยไหนการแต่งกายแบบนี้ก็ได้ผลอยู่ดี พวกเธอหายไปโดยไม่มีใครสังเกตเห็นเท่าไร ราวกับหายเข้าไปในผนังอย่างนั้นแหละ ส่วนเอสเปอร์รันซากำลังคุยอยู่กับคนที่เธอมองมาตลอดตั้งแต่ตอนเข้ามาในห้อง ขณะที่ผู้ชายคนอื่นๆ ต่างก็มองหญิงสาวสองคนจิบกันด้วยความหลงใหล เหมือนตอนที่มนุษย์ถ้าได้เห็นไฟเป็นครั้งแรก

บ๊ซซ์กำลังสูบบุหรี่ที่มิกลิน เอ้อ แปลกๆ เขาทำท่าจะส่งให้ไมรอน แต่ไมรอนส่ายหน้าแล้วหันไปหาเล็กซ์ เล็กซ์แผ่หลาเอกเซนกราวกับมีคนเอายาคลายกล้ามเนื้อให้เขากิน

“ซูซซี่เอาความเห็นนั้นให้คุณดูหรือเปล่า” เล็กซ์ถาม

“ให้ดูแล้ว”

“คุณคิดว่าไง ไมรอน”

“คิดว่าเป็นฝีมือพวกโรคจิตทั่วไปที่ต้องการปั่นหัวคน”

เล็กซ์จิบแชมเปญอีกใหญ่ “คุณคิดงั้นจริงหรือ”

“จริง” ไมรอนพูด “แต่ไม่ว่ายังไงนี่ก็เป็นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดแล้ว”

“ความหมายคือ...”

“ความหมายก็คือ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย คุณสามารถตรวจดีเอ็นเอได้ หากคุณเป็นกังวลเรื่องนั้นมากนัก ก็ตรวจพิสูจน์ความเป็นพ่อเด็กให้แน่ใจกันไป”

เล็กซ์พยักหน้าช้าๆ แล้วดื่มอีกอีกใหญ่ ไมรอนพยายามไม่นึกถึงว่าตัวเองเป็นตัวแทน แต่เครื่องดื่มขวดนี้มีปริมาณทั้งหมด ๗๕๐ มล. ซึ่งเท่ากับ ๒๕ ออนซ์ โดยประมาณ ถ้าหากกับเงิน ๘,๐๐๐ ก็จะได้กอนซ์ละ ๓๒๐ ดอลลาร์

“ได้ยืนยันว่าคุณหมั้นแล้ว” เล็กซ์พูด

“ใช่”

“มาดื่มให้คุณกันเถอะ”

“จิบดีกว่า จิบถูกกว่า”

“ทำใจสบายๆ เถอะไมรอน ผมออกจะรวมมหาศาล”

ก็จริง ทั้งคู่จึงดื่ม

“ตกลงคุณไม่สบายใจเรื่องอะไร เล็กซ์”

เล็กซ์ไม่สนใจคำถาม “แล้วทำไมผมยังไม่ได้พบว่าที่เจ้าสาวของคุณล่ะ”

“เรื่องมันยาวนานะ”

“ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน”

ไมรอนตอบกว้างๆ “อยู่ต่างประเทศ”

“ให้ผมแนะนำอะไรคุณเรื่องการแต่งงานหน่อยได้ไหม”

“อันนี้เป็นไง ‘อย่าเชื่อข่าวลือสิ่งเงาในอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับเรื่องพ่อเด็ก’”

เล็กซ์ยิ้มว่า “พูดได้ดี”

ไมรอนพูด “เธอ...”

“แต่ฉันแนะนำอย่างนี้นะ จงเปิดใจให้กันและกัน เปิดให้สุด”

ไมรอนรอฟัง พอเล็กซ์ไม่ได้พูดต่อ ไมรอนก็เอ่ยว่า “แค่นั้นหรือ”

“คุณหวังอะไรที่มันลึกซึ้งกว่านี้หรือไง”

ไมรอนยกไหล่ “ทำนองนั้นมั้ง”

“มีเพลงที่ผมรักอยู่เพลงหนึ่ง” เล็กซ์พูด “เนื้อร้องมีอยู่ว่า ‘ใจเราเป็นเหมือน

ร่วมซูชิพ ฐูใหม่ทำไม”

“ผมว่าเนื้อร้องบอกว่าใจคนเหมือนร่วมซูชิพมากกว่านะ คือร่วมจะทำงานก็ต่อเมื่อทางออก”

“ไม่ เนื้อร้องนั้นผมรู้จัก แต่อันนี้ดีกว่า ใจเราเป็นเหมือนร่วมซูชิพ มันจะเปิดออกเมื่อเราว่างหล่น” เขายิ้ม “ความหมายดีใช่ไหม”

“คงงั้น”

“ในชีวิตเราทุกคนต่างก็มีเพื่อนฝูงทั้งนั้น อย่างเช่น คุณพวกเพื่อนผมที่นี้สิ ผมรักทุกคนนะ ผมเกี่ยวกับทุกคน เราคุยกันเรื่องดินฟ้าอากาศ เรื่องกีฬา เรื่องสาวสวย แต่ถ้าผมไม่เจอคนพวกนี้สักปี หรือไม่เจออีกเลย มันก็ไม่ทำให้ชีวิตผมเปลี่ยนแปลงไปเท่าไร กับคนรู้จักของเราเกือบทุกคนก็เป็นแบบนี้”

เขาจับอึก แล้วประตูที่อยู่ด้านหลังของเขาก็เปิดออก จากนั้นก็มีหญิงสาวกลุ่มหนึ่งเดินหัวเราะเข้ามา แต่พอเล็ทซ์สายหน้าพวกเธอก็เดินกลับออกไป “แล้วจากนั้น” เขาพูดต่อ “พอถึงแต่ละช่วงของชีวิต เราก็จะได้เจอเพื่อนแท้ อย่างบ๊อซซ์ที่อยู่ตรงนั้น เราคุยกันทุกเรื่อง เรารู้ความจริงของกันและกัน รู้ทุกความผิดพลาดที่ทุเรศหรือชั่วร้าย คุณมีเพื่อนแบบนี้หรือเปล่า”

“เอสเปอร์ธันซา รู้ว่ากระเพาะปัสสาวะของผมชื้อยมาก” ไมรอนบอก

“อะไรนะ”

“ช่างเถอะ พูดต่อสิ ผมรู้ว่าคุณหมายถึงอะไร”

“ใช่ กลับมาที่เรื่องนี้ เพื่อนแท้ เราจะยอมให้คนพวกนี้เห็นความทุเรศที่เกิดขึ้นในสมองเรา ความอัปลักษณ์นะ” เขาลุกขึ้นนั่ง เริ่มจริงจังขึ้นมาแล้ว “แล้วคุณฐูใหม่ว่าเรื่องแบบนี้มันแปลกยังไง ฐูใหม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเวลาที่เรายอมเผยตัวตนหมดเปลือก และยอมให้คนอื่นเห็นว่าเรานั้นไม่เอาไหนจริงๆ”

ไมรอนส่ายหน้า

“เพื่อนจะยิ่งรักเรามากขึ้นไงล่ะ กับคนอื่นเราอาจต้องสวมหน้ากากเพื่อปกปิดความน่าเกลียดและเพื่อให้คนเหล่านั้นชอบเรา แต่กับเพื่อนแท้ เราเผยความน่าเกลียดอันนั้นไปได้เลย พวกเขามีแต่จะเป็นห่วงเรา เมื่อกำจัดเปลือกนอกออกไป เราจะยิ่งเข้าถึงกันมากขึ้น แล้วทำไมเราไม่ทำแบบนี้กับทุกคนล่ะ ไมรอน ผมขอถามคุณหน่อย”

“ผมนึกว่าคุณจะบอกผมเสียอีก”

“ก็ผมไม่รู้” เล็ทซ์เอนหลังแล้วจับเครื่องตี๋มอีกใหญ่พร้อมกับเอียงคอครุ่นคิด

“แต่ประเด็นมันอยู่ตรงที่ว่า เปลือกนอกก็คือการโกหกในตัวตนอยู่แล้ว ซึ่งส่วนใหญ่”

ก็ไม่ได้แยอะไร แต่ถ้าเราไม่เปิดใจกับคนที่เรารักที่สุด ถ้าเราไม่เผยความผิดพลาดออกไป เราจะไม่มีความก้าวหน้าได้ จะกลายเป็นว่าเรากำลังมีความลับ และความลับพวกนั้นก็สามารทำให้เราเสื่อมสลายและทำลายเราได้”

ประตูเปิดอีกรอบ หญิงสี่ชายสองถลาเข้ามา หัวเราะยิ้มแย้มและถือแชมเปญราคาแพงทั้งคู่ไว้ในมือ

“ตกลงคุณมีความลับอะไรที่ปิดไม่ให้ซูซซี่รู้” ไมรอนถาม

เขาเพียงแต่ส่ายหน้า “มันก็ด้วยกันทั้งคู่แหละเพื่อน”

“ถ้าอย่างนั้นซูซซี่มีเรื่องอะไรปิดบังคุณ”

เล็กซ์ไม่ตอบ เขากำลังมองไปรอบห้อง ไมรอนหันไปมองตาม

แล้วเขาก็ได้เห็นเธอ

หรืออย่างน้อยก็คิดว่าเห็น แค่ว่าเพียงพริบตาเดียวที่ได้มองตัดห้องไวโอลินที่มีแสงเทียนกับควีนบรูห์ ไมรอนไม่เห็นเธอมานานแล้ว ตั้งแต่คืนหิมะตกเมื่อสิบหกปีก่อน ตอนนั้นเธอท้องโตและมีน้ำตาไหลอาบหน้า เลือดไหลออกมาตามริ้วนี้ เขาไม่แม้แต่จะตามข่าวของทั้งสอง แต่ครั้งล่าสุดเขาได้ยินว่าพวกนั้นอยู่ที่ไหนสักแห่งในอเมริกาใต้

เขากับเธอสบตากันข้ามห้องราวหนึ่งวินาที ไม่เกินกว่านั้น และถึงแม้จะดูไม่น่าเป็นไปได้ แต่ไมรอนก็จำได้

“คิดดี”

เสียงของเขาถูกเสียงดนตรีดังกลบ แต่คิดดีไม่ลังเล เธอทำตาโตเล็กน้อย... ไม่รู้ว่าเพราะกลัวหรือเปล่า...จากนั้นก็หมุนตัวกลับทันที เธอวิ่งไปที่ประตู ไมรอนพยายามจะรีบลุก แต่โซฟาเบาะยวบก็ทำให้เขาลุกได้ช้า กว่าจะยืนได้ คิดดี โบลีทาร์ผู้เป็นน้องสะใภ้ของไมรอน และเป็นหญิงสาวผู้พราดลิ่งต่างๆ มากมายไปจากเขาก็ออกนอกประตูไปแล้ว